

Üniversitelerden atılan öğretmenleri polis zoruyla kürsülerinden uzaklaştırmak kolay da onları öğrencilerinin gönüllerinden söküp atmak kolay değil. Birkaç gündür gazetelerde öğrencilerin bu hocalar için düzenledikleri veda törenleri veya bu atılmalar için protesto gösterileri haberleri yer alıyor. Sözcükler, öğretmenlerle öğrencileri arasında kurulan sevginin ve bağlılığın derinliğini anlatmaya yetmez. Nedeni öğrencilerin öğretmenlerine karşı vefa borcudur ve tarihin derinliklerinden beri geçerlidir. Çünkü o öğretmen senin kişilik binana tuğlalar koymuştur. Bunun için değil midir ki, Hazreti Ali'ye atfedilen “Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum” denmiştir. Öğretmen için ise, öğrencileri evlat gibidir. Bazen evlatlarından da ileridir.

Evde çocuklarının yetişmesine gösterdiğinden daha büyük bir özeni öğrencilerinin yetişmesine gösterir. Çünkü bu görev özellikle ona verilmiştir. Biyolojik mirasını nasıl evlatlarıyla sürdürürse kültür ve bilim mirasını da öğrencileriyle sürdürür. Öğrencilerinin başarılarından büyük bir zevk alır. Onlarda kendisini görmek ister. Onlardan ayrıldığında geride bir sürü öksüz-yetim bıraktığı duygusuna kapılır.

Bir öğretmenin yaşı gelip emekli olacağı zaman öğretmen arkadaşlarından daha çok öğrencilerinden nasıl ayrılacağına kaygısını duyar. Çocuklar da öğretmenlerini bırakmak istemez. Emekli olmak, bir tercih değil, sanki ölüm gibi doğanın bir yasası olarak algılanır. Biraz öyledir de. Bundan ötürüdür ki, mesleklerini çok seven öğretmenler, yasanın kendilerine verdiği hakkı sonuna kadar kullanarak derslerine girmeye devam ederler.

SUDAN ÇIKMIŞ BALIĞA DÖNMEK Öğretmenlik, önemli ve saygın bir meslektir. Bu meslek, onu şevkle yapan öğretmenlere büyük bir doyumluk verir. Meslekten ayrıldıklarında sudan çıkmış balığa dönerler. Okul kapılarından geçerken duyguları kabarır. Düşlerini öğrencileri süsler.

Bir öğretmen, kendi isteğiyle başka bir yere atanma veya emekli olma gibi nedenlerle değil de haksız bir cezalandırma olarak kürsüsünden kopartılırsa, yukarıda anlatılan duygulara ek olarak öğrencilerde hak ve adalet duyguları da harekete geçer.

“Bütün bunları nerden biliyorsun?” diye sormayacağınıza eminim. Bunlar benim için bir öğrenci olarak da, bir öğretmen olarak da yaşanmış duygulardır.

Gençliğimizin o büyük 1968 uyanışında, öğrencisi olduğum Gazi Eğitim Enstitüsü de görkemli binası gibi, halkçı öğrencilerin kalesi haline gelmişti. Özerk okul isteğiyle kendimizi var etmek, bu yolla Türkiye halkının bağımlılıktan ve sömürüden kurtuluşu yolunda büyük halk ırmağına su taşıyan bir dere olmak istiyorduk.

Hükümet ise, bu uyanışı nasıl durduracağını hesabını yapıyordu. Gözüne çarpan öğrencileri disiplin kurullarında sorguluyor, onları okuldan temelli uzaklaştırmanın yollarını araştırıyordu. Bir yandan da bazı öğretmenleri okuldan sürerek hem öğretmenlere, hem öğrencilere gözdağı vermek istiyordu.

DERSİMİZ DEMOKRASİ

1969 yılının Mart ayı idi. Öğretmenlerimizden ikisinin okuldan uzaklaştırıldığını öğrendik.

Bunlardan Türkçe bölümü öğretmenlerinden Muzaffer Gürses, rütbe indirimi gibi bir işlemlerle Kurtuluş Lisesine, Eğitim Bölümü öğretmenlerinden Doğan Ergun ise Ankara Eğitim Enstitüsüne sürülmüşlerdi.

Öyle yapılan haksızlığı kabul ediyormuş gibi sessiz sedasız oturamazdık.

Bir plan yaptık: Muzaffer Gürses'i, lisede ders çıkışında bir taksiye atarak “kaçırmak” ve okula getirerek Türkçe bölümünde bir saat ders verdirmek.

Birkaç arkadaş liseye gitti. Planlandığı gibi, Gürses'i ders çıkışında hazır bekletilen taksiye davet etti. Hocamız, kendi öğrencilerinin bu davetini kabul etmekte bir tereddüt göstermedi.

Fakat nereye gideceklerini bilmiyordu.

Taksi Gazi Eğitime gelince durumu anladı. Biz ise onu karşılamaya hazırдық. Gürses'i (fotoğrafta

“SENSİN ANARŞİST!”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Cuma, 17 Şubat 2017 07:52 -

---

da görüldüğü gibi) ağızımız kulaklarımızda, sevinç içinde karşılayarak yakın zamana kadar ders verdiği sınıfa soktuk. Karatahtada şunlar yazıyordu:

“Ders: DEMOKRASİ”

Öğretmeni: MUZAFFER GÜRSES”

Öğretmenimiz, bir süre bizimle sohbet etti. Sonra istemeyerek arkadaşlarımız onu evine bıraktılar.

Tarih 13 Mart 1969’du.

Arkadaşlar bana “Sen fazla göz önündesin. Haberin yokmuş gibi geride dur. Biz hocayı alıp gelelim” demişlerdi. Bu nedenle “Ben o olayda yoktum” diye yemin etsem başım ağrımazdı. Ancak daha birçok “suç”un bedeli olarak yaklaşık bir ay sonra ben de temelli okuldan atılacaktım. 1971 Mamak yargılamalarında Gürses’in okula getirilmesi “anarşist” olduğumuzun kanıtlarından biri olarak gösterilecekti.

Biz de içimizden: “Hadi ordan! Anarşist sensin... Öğrencisinin öğretmenine bağlılığı neden anarşi oluyormuş?” diyorduk.

Bugün teröre destek vermeye suçlanıp kürsüleri gasp edilen hocalarına sahip çıkan gençler gibi...